

Ik betoogde in mijn artikel, dat de oprichting van een goede psychiatrische kliniek, ofschoon die zeer uitgebreid dient te zijn, het Rijk toch zoo weinig behoeft te kosten. Het gesticht kost het Rijk niets en de zenuwinrichting slechts weinig. Alleen de kliniek, het doorgangshuis zou ten laste van het Rijk komen. Dit laatste is slechts gedeeltelijk noodig. In alle academische klinieken betaalt het Rijk zelf de verpleegkosten. Dit behoeft voor het doorgangshuis niet het geval te zijn. Evengoed als voor elken gestichtspatiënt door gemeente, provincie en Rijk gezamenlijk de kosten worden gedragen, behoort dit voor de patiënten van het kliniek-doorgangshuis het geval te zijn. Voor elken patiënt wordt dus ongeveer f 300 ontvangen en de plaatsen in het doorgangshuis tellen mee onder de plaatsen der gestichten.

In een kliniek zullen de verpleegkosten natuurlijk wat hooger zijn dan in een gesticht, maar een tegemoetkoming van f 300 per patiënt beteekent toch een terugontvangen van $\frac{3}{4}$ van de verpleegkosten.

Wanneer nu toch werkelijk de kosten voor het Rijk voor de tot standkoming van een goede kliniek zoo gering zijn, waarom maakt men ze dan niet, is men geneigd te vragen.

Dit komt, omdat voor een goede regeling in deze zaak, overeenstemming tusschen verschillende *besturen* moet tot stand komen en wij weten het alle, twee afzonderlijke menschen helpen elkaar nog wel eens, maar twee besturen dat is een zeldzaamheid; die blijven vergaderen en blijven kibbelen.

Alleen, wanneer het logge lijf van besturen wordt gedreven door den vasten, maar buigzamen wil van den enkelen mensch kan er iets goeds van komen.

Leiden, 4 Juni 1904.

G. JELGERSMA.

H E T V O O R S T E L B R E D A.

Meppel, 2 Juni 1904.

Geachte Redactie!

In de laatst gehouden vergadering der Afdeling Meppel der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst werd, naar aanleiding van het voorstel Breda voor de Algemeene Vergadering, de wenschelijkheid uitgesproken om tegenover de — zooal niet *wettelijke* — dan toch *moreele* verplichting der leden om bij te dragen in het Ondersteuningsfonds, een andere verplichting in te voeren, nl. die om zich te verzekeren.

Het meerendeel der leden was van gevoelen, dat terecht het idee van verplichte *onderlinge* verzekering geen instemming in de Maatschappij had gevonden, maar meende tevens, dat ernstig diende te worden overwogen of de Maatschappij, er voor zorg dragende dat de inkomsten van het Ondersteuningsfonds zoo krachtig mogelijk worden verhoogd, niet ook het recht moest hebben van haar leden overlegging te vragen van een polis, waaruit bleek een levensverzekering tegen een minimum bedrag bij een willekeurige maatschappij.

Tegenover de tegenwerping van enkele leden, dat velen uit de Maatschappij zouden treden, omdat het hun niet voegde, een verzekering te sluiten, werd opgemerkt, dat voor dergelijke gevallen men het mogelijk zou kunnen maken

op advies van de commissie voor de beroepsbelangen of een andere, vrijstelling van de verplichting te verleenen.

De Afdeeling achtte het goed in het *Tijdschrift* deze voorloopige bespreking mede te deelen, om ook het oordeel van andere leden der Maatschappij hieromtrent te vernemen. Zij is van meening, dat het wenschelijk ware, dat in het algemeen meer dan tot dusverre, belangrijke besprekingen in de afdeelvingsvergaderingen in het *Tijdschrift* werden gerelateerd, overtuigd als zij is, dat allerlei locale en persoonlijke omstandigheden oorzaak ervan kunnen zijn, dat denkbeelden, die voor de Maatschappij van het grootste belang zouden kunnen zijn, niet in voorstellen voor de Algemeene Vergadering direct worden belichaamd, en tevens, dat na voorafgaande bespreking in het *Tijdschrift*, sommige dier voorstellen niet of belangrijk gewijzigd zouden worden ingediend.

U, geachte redactie, dank zeggend voor de opname van dit schrijven, met collegiale groeten,

*Namens de Afdeeling Meppel der Ned. Maatschappij
tot bevordering der Geneeskunst:*

J. LEYDESDORFF, *Secretaris.*

EISCHEN AAN ZIEKENFONDSEN TE STELLEN.

Door den kring *West-Friesland* werd voor eenigen tijd een commissie benoemd, bestaande uit de leden, KAT, STIELER EN VAN DER HEYDE, welke werd opgedragen een onderzoek in te stellen naar den toestand van het *ziekenfondswezen* te *Hoorn*.

In korten tijd was deze commissie met haar taak gereed en werd een lijvig rapport uitgebracht, waarin waren opgenomen een dertiental *stellingen*, welke over het algemeen de goedkeuring mochten wegdragen.

Wenschelijk werd geacht, deze ook in ruimer kring bekend te maken, en ondergeteekende werd met de publicatie daarvan belast. Deze *stellingen* luiden als volgt:

I. Zooals in vele plaatsen van ons land, voldoet ook te *Hoorn* geen der bestaande ziekenfondsen aan de voornaamste eischen, die in dezen tijd uit het oogpunt van organisatie moeten worden gesteld.

II. Een *ziekenfonds* is een instelling van voorzorg, bestemd om hen, wier maatschappelijke toestand niet toelaat op de gewone wijze te voorzien in de behoefte aan geneeskundige (incl. pharmaceutische) hulp bij ziekte, in staat te stellen, zich die hulp zoo volledig en doeltreffend mogelijk te verschaffen; en zulks onder afdoende waarborgen, zoowel voor hun belangen als voor die der aan de instelling verbonden geneesheeren en apothekers.

III. Het bestuur van een ziekenfonds bestaat uit een gelijk aantal vertegenwoordigers der deelnemers en der leden en een aantal onzijdige personen, aan te wijzen bijv. door den gemeenteraad.

IV. Het ziekenfonds verzekere aan zijn leden zooveel mogelijk de volledige genees-, heel- en verloskundige hulp, inclusief, waar noodig, specialistische behandeling.

Verzekering van ziekenhuisbehandeling ligt mede op den weg van het ziekenfonds.